Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Kasım 2020
Sayı: 266

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomi battı ve her geçen gün daha da batıyor. Bedelini patronlar ve kodamanlar değil kitleler ödüyor. Yeter artık!

Ekonomik krizin sorumlusu emekçiler ve yoksullar değildir. Her geçen gün ekonomi büyük bir bataklığa saptanıyor. En basit göstergeleri; TL'nin dolar, avro ve diğer dövizler karşısında eriyip gitmesi; gerçek işsizliğin sürekli artıp 10 milyonun üstüne tırmanması; son 3 yılda icralık sayısının 2 milyon artması... Hepsi bunu gösteriyor. Vatandaş kredi kartı, tüketici kredisi ve esnaf borçlarıyla köşeye sıkışmış durumda.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin “Tek Ülkede Sosyalizm” hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal’in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi’**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki’nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Devlet gelirleri adeta erimiş durumda. Örneğin geçen yıl turizmden gelen 26 milyar dolar, 8 milyar dolara düştü; özellikle Ortadoğu ülkelerinden ve Rusya’dan inşaat faaliyetleri ve tarım ürünleri ihracatı geliri neredeyse sıfıra indi. Ancak Saray çevresi, hükümet ile devletin ileri gelenlerinin lüksünde, ceplerini doldurma faaliyetlerinde gerileme görülmüyor. Patronların kârında, bankaların vurgunlarında da gerileme yok, artış sürüyor. Bankaların kârı çok çarpıcı bir örnek; son yayınlanan verilere göre geçen yılın ilk 9 ayına kıyasla bu yıl net kârları %28.8’lik artışla 46 milyar 254 milyon dolara tırmandı.

Hükümet, bankalardan borçlanarak onların kârını şişiriyor, sonra aldığı parayı patronlara dağıtıyor. Örneğin “beşli çete”ye sadece bir köprü için yılda 6 milyar verildi, tüm EYT'liler için gereken para ise 5 milyar. Üstelik EYT'liler yıllarca çalışıp bu parayı devlete ödemişti. İzmir depremi ile gündeme gelen deprem vergilerinden biriken 37 milyar dolar, deprem için kullanılmadığı gibi hangi patronun kasasına aktığı da açıklanmıyor. Başka bir çarpıcı ve anlamlı örnek emekçilerin maaşlarından her ay kesilen işsizlik parası. Normalde bu para, işsiz kalan emekçilere ödenmeliydi. Ne gezer! İşçiye giden her bir liraya karşın patronlara 10 lira verildi; “teşvik”, prim desteği, işçi eğitimi, kısa çalışma ödeneği ve benzeri bahanelerle.

Emekçiden alıp patrona verme düzenini, çok ileri düzeye taşıdı AKP. Kıdem tazminatı, işsizliği önleme bahanesiyle yeniden gündemde. Asıl amaç patronları tazminat yükünden kurtarmak. Yasa çıkar çıkmaz 1 milyonu aşkın işçinin tazminat hakkını kaybedeceği açıklandı. Elbette patronlar, daha kolay işçi atacağı gibi işçilerin birikmiş haklarına da el koymaya çalışacak.

Tüm bunların sonucu olarak kitleler arasında feci bir yoksulluk yayılıyor. İktidar destekçisi Bahçeli'nin önerdiği tek çözüm “askıda ekmek.” İşsiz, çalıştığı halde geçinemeyen emekçiler; en ucuz, değersiz yiyeceği bile alamayacak durumda; iktidar ortağı, yoksul kitlelere normal bir yaşam değil “dilenci” yaşamı öneriyor. Erdoğan’ın son Malatya ziyaretinde yaşananlar da çok çarpıcı. Erdoğan “artık eve ekmek götüremiyoruz” diyene cevabı “Bu bana abartılı geldi, al bu keyif çayını iç” oldu. Fransız devrimi öncesi günlerde aç kitlelere hitaben “yiyecek ekmek bulamıyorsanız, pasta yiyin” diyen kraliçeyi hatırlattı.

Muhalefettekilerin Kılıçdaroğlu’ndan Akşener’e, Davutoğlu ve Babacan’a kadar özetle yaptıkları; sataşma, laf atma, polemik, laf kalabalığı. Hükümetten farklı olarak emekçiler ve kitleler için somut ne yapacaklarına ilişkin bir şey yok! Kitleleri harekete geçirerek acil önlemler almak için, patronların ve kodamanların hesap defterlerini kitlelerin denetimine açıp mevcut işin tüm emekçiler arasında adaletli bir şekilde bölünmesi için, parayı herkesin insan gibi yaşayabileceği şekilde dağıtılması için adım atmalarını beklemek ölü gözünden yaş beklemek gibi.

İşçi sınıf açısından tek çözüm; kendisinin harekete geçip üretimden gelen gücünü kullanarak sermayenin derebeylik düzenine son vererek tüm insanlar için yaşanabilir bir düzenin kurulması ekseninde mücadele etmektir. (03.11.2020)

Hastane değil, ticarethane

Koronavirüs salgınında Atatürk Havalimanının arazisine kurulan Prof. Dr. Murat Dilmener Acil Durum Hastanesinin durumu içler acısı. 500 adet servis yatağına kıyasla yalnız 18 yoğun bakım yatağı mevcut. Üstelik bu hastane için yeni doktor ataması yapılmadı, Bakırköy'deki Dr. Sadi Konuk Eğitim Araştırma Hastanesinde çalışan doktorlar nöbetleşe olarak burada çalışıyor.

Sadi konuk'ta çalışırken hakkını arayan, “sesi çok çıkan” hemşireler özellikle sürgün yeri olarak bu yeni hastanede görevlendirildi. Sadi Konuk’taki hemşire açığını ise yeni atanmış, tecrübesiz hemşireler dolduruyor. Bu da ne yazık ki acildeki sağlık hizmetini sekteye uğratıyor. Çünkü acillerde tecrübeli hemşirelerin çalışması çok sayıda ve riskli hastaların geldiği bu gibi büyük hastanelerde çok önemli. Ama hstaların sağlık durumu da sağlık hizmetinin niteliği de kimin umrunda?

Doktorlar geçtiğimiz ay sosyal medya üzerinden bir açıklama yayınladı. Tükenme noktasında olduklarını ve buna rağmen kendilerine ödeneceği belirtilen performans ödemelerinin yapılmadığını ifade ettiler. Söylenene göre sosyal medyayı aktif kullanan bazı doktorlara çoktan başhekimlikten soruşturma açılmış bile.

Murat Dilmener’in 500 yataklı servislerinde, Sadi Konuk hastanesi doktorları ayda 48 saati geçmeyecek şekilde dönüşümlü nöbet tutuyor. Nöbetlerini 8+16 saat olacak şekilde; 8 saat gündüz, 16 saat gece tutuyorlar. Bu nöbet listesine tüm branşlar dahil: Pediatri, kadın doğum, dahiliye, üroloji, genel cerrahi… acil doktorları hariç. Acil doktorları 8+16 saat olacak şekilde nöbet tutuyorlar ancak Covid-19 polikliniğinde. Yani ayaktan başvuran hastaları acil tıp doktorları karşılıyor, yatırılmasına karar verilen hastalara ise ayda 48 saati geçmeyecek şekilde diğer tüm branş doktorları bakıyor. Bu 48 saatlik riskli servis nöbetinin doktorların performans ödemesine yansıması yalnızca 300 TL. Acil doktorları ise performans ödemelerini tavandan alıyorlar. Bu farkın sebebi ne?

Farka sebep olan ilk şey Covid-19 hastasının doktorların ücretlerine ek yaptığı çarpanın diğer hastalarınkinden fazla olması. Yani ne kadar çok Covid-19 hastası; o kadar çok ücret. Tam bir işletme gibi! Bu denklemde diğer branş doktorları ayda sadece 48 saatlik bir ek Covid-19 hastası performans ödemesi alırken, acil doktorları Murat Dilmener’de geçirdikleri 48 saatlik Covid-19 poliklinik nöbetleri hariç Sadi Konuk’ta geçirdikleri diğer nöbetlerde de Covid-19 ek ödemesi alıyorlar. Neden böyle? Çünkü Sadi Konuk hastanesi acili de bir Covid-19 polikliniği özelliği taşıyor, sağlık çalışanlarının diliyle Sadi Konuk acili de “kirli alan”. Ancak Sadi Konuk’un diğer yataklı servisleri, acili gibi “kirli alan” değil. Yani Sadi Konuk servislerine Murat Dilmener’deki gibi Covid-19 hastası yatırılmıyor.

Bu meslek-içi eşitsizlik doktorlar tarafından başhekime taşındığında, başhekim sorunu dile getiren (acilciler hariç) diğer branş doktorlarına şu yanıtı vermiş: “Eğer ekstra para almak istiyorsanız Sadi Konuk’taki servislerinizi de Covid-19 servisine dönüştürün. Böylece performans ödemeniz artacak doğru; ancak sürecin sonunda hepimiz ceza alacağız çünkü ‘temiz’ alanlarını Covid-19 servisine dönüştüren hastanelerin hepsi ceza yiyecek” – Görüldüğü üzere aba altından sopa gösteren başhekim ve temsil ettiği hastane yöneticilerinin zihniyeti belli: ne kadar ekmek o kadar köfte! Üstelik sorumluluğunu da yine doktorlara bırakıyor? Peki öyleyse başhekimin işi ne? Sağlık bakanının ve bilim kurulunun görevleri tam olarak ne?

Her iki hastanede hemşirelerin durumu daha kötü. Covid-19 hastası bakmalarına rağmen herhangi bir ek performans ödemesi almadılar! Bu sebeple şu an hemşireler, baktıkları hastaların barkodlarını hastane yönetimine sunmak üzere defterlerde biriktiriyor. Sağlık çalışanları hastaların iyiliklerini değil kellelerini sayıyor. İçler acısı!

Doktorlar ile hemşireler uzun, yorucu nöbetlerle tükenirken ve emeklerinin karşılığını alamazken kimse sağlık hizmetlerinin niteliğini düşünmüyor. Covid-19 yataklı servisleri, doktorlar ile hemşirelerin emeklerinin karşılığını aldıkları bir düzlemde hastaların ihtiyaçlarına göre düzenlenmeli. Örneğin, Murat Dilmener’deki 18 yataklı yoğun bakımda yatak sayısının 54’e çıkartılması planlanmakta. Peki şimdiden tükendiklerini belirten sağlık çalışanlarının hali yoğun bakım yatağı sayısı 3 katına çıktığında ne olacak? Hastalar kadar sağlık çalışanlarını da kimse umursamıyor.

İnsan sağlığı, ek performans ödemesi çarpanlarıyla veya barkod sayılarıyla ölçülmez. Hastalar nitelikli sağlık hizmetine erişemezken ve sağlık çalışanları her gün insanlık dışı koşullarda çalışıp buna rağmen ücretlerini alamazken yeni yapılan ve içerisinde in cin top oynayan şehir hastanelerinin yıllık kiraları 16 milyar TL’ye ulaşmış. Bu, bize, düzenin işe yaradığı tek şeyi gösteriyor: Patronların ceplerini doldurmak! (01.11.2020)

Uzel makine işçileri hakları için mücadele ediyor!

Uzel Makine Traktör fabrikası, Bayrampaşa Rami'de Türkiye'nin en büyük traktör fabrikasıydı. 1.850 işçinin, iki vardiyada günde 100'ün üzerine ürettiği traktörler, 150'den fazla ülkeye ihraç ediyordu.

2007'de 500 milyon Türk lirasına yakın ciro yapıp vergi rekortmeni olan patron, aniden iflasını açıkladı. İşçiler 5 aylık ücretleri ve kıdem tazminatları ödenmeden işten çıkartıldı ve mağdur edildiler. Patron Önder Uzel, iflas ile ilgili hiçbir açıklama yapmadı. İşçiler, kendilerinden 1980'lerden itibaren aidat toplayan ve Uzel'deki işçilerin hak mücadelesine "namus ve şeref sözü" diyen Türk-İş'in,patronla anlaştığını ve Önder Uzel'in sendikaya yüklü bir miktar ödeme yaptığını belirtiyorlar.

2018'de fabrika arazisi 200 milyona satışa sunuldu. Fabrikanın hemen arkasında bulunan ve fabrikanınkine kıyasla 10 kat daha küçük olan başka bir arazi için 350 milyon istenirken fabrikanın arazisinin bu kadar ucuza, Önder Uzel'e ait Vera Varlık isimli paravan bir şirket tarafından satın alınması şaibeli bir durum. Patron, işçilere haklarının vermemek için bir cebinden aldığını öteki cebine koydu. İşçiler, haklarını gasp etmekte acımasız olan patronun Beylerbeyi'nde oturduğu yalının önünde eylem yaptılar.

Önder Uzel, makinelerin satılması yoluyla bile işçinin hakkının ödenmesiyle uğraşmak istemiyor. Direniş çadırındaki işçiler, hırsızlık süsü ile fabrikayı yağmalamak için araziye giren kişileri yakalamış.

Uzel işçilerinin 10 kişilik bir eylem komitesi var. Ancak 2 yıldır süren direnişi fiilen destekleyenlerin sayısı düşük: 200 kadar işçi direniş çadırına geliyor ve dava dosyasını takip ediyor. İşçilerin çoğu artık emekli ve fabrikada üretimde olmadıklarından üretimden gelen güçlerini kullanarak patronu sıkıştıramıyorlar. Bu sebeple patronla pazarlıkta güçsüzler.

İşçilerin sendikacıların kendilerini birçok kez yarı yolda bıraktığını ifade ediyorlar. Ancak daha fazla işçinin katılımıyla ve diğer fabrikalar ile atölyelerdeki işçilerle birlikte hareket ederek haklarını alacaklarına inançları tam. Onların mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası.

Patronlar her zaman aynı şeyi yapıyor; kâr oranları düştüğünde ya işçileri işten çıkartıyor ya da iflas bildiriyor. Patronlar, bir bütün olarak hareket ederken işçilerin de onların karşısında birlikte hareket etmesi gerek. Çünkü işçilerin örgütlülüğü patronların açgözlülüğünü ve barbarlığını yenecek tek güç. (01.11.20)

Kıdem tazminatı gerçeği

Soma Kömür işletmelerinde rödovans sistemi ile çalışan maden işçileri 23 Temmuz'da yürüttükleri mücadele sonucu TBMM'den yasa geçirerek haklarını aldılar. Şimdi aynı koşullarda çalışan 749 Uyar Madencilik işçisi de ayrımcılığa son vermek, eşitsizliği gidermek ve yasanın kendilerine de uygulanması için Ankara'ya yürüyor. Bu yürüyüş, 749 aileyi temsilen 60 işçi tarafından gerçekleştiriliyor. Bu işçiler; Ermenek'te Seba Maden ocağı, yine aynı bölgede Has Şekerler Maden ocağı işçileri için başta ölüm (2014'te 18 maden işçisi hayatını kaybetmişti), iş kazası, malullük ile kıdem, ihbar ve diğer alacaklarının ödenmesinin sağlanması ve faaliyette olan maden ocaklarında öncelikle işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin mevzuata uygun olarak yerine getirilmesi amacıyla yürüyor.

İşçiler Ankara'ya yürürken devlet de boş durmuyor. 25 yaş altı ve 50 yaş üstü çalışanlar için sözleşmeli çalışmanın önünü açan torba yasayı geçiriyor; 25 yaş altı işçilerin kısmi süreli iş sözleşmeleriyle birden fazla işverenin yanında aylık çalışma süreleri 10 günden az olursa uzun dönemli sigorta kolları primleri yatmayacak. Diyelim ki ayda 20 gün, 25 gün, 27 gün de çalışmış olsanız, her bir işveren açısından 10 günden az çalışma söz konusu olduğunda bu çalışma süreleri emeklilikte dikkate alınmayacak. Yani işçiler emeklilik hakkından yararlanamayacak.

Devlet, patronların devleti olduğunu bir kez daha alenen ifade ediyor. Ermenek işçileri Ankara'ya yürürken devlet patronlara "Tazminatları ödeme" diyor. Emek-sermaye mücadelesini belirginleştiren kıdem tazminatı konusu, işçi sınıfının kendi çıkarları için birlikte hareket etmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyor. (02.11.20)

Deprem kendini hatırlattı, yeniden unutulmak üzere

Ege denizindeki Sisam Adası yakınlarındaki deprem, en fazla zararı merkezinden 80 kilometre uzaktaki İzmir'in Bayraklı ilçesine verdi. Bu ilçe, İzmir'in en yoksul ve son dönemde yapılaşmanın en çok arttığı, aynı zamanda kaçak yapılaşma nedeniyle imar affına başvuruların en çok olduğu yerlerden.

Medyada siyasetçilerin ve yetkililerin ağızlarında 1999 depreminden sonra işittiklerimiz tekrarlanıyor. Tutumlarında da fazla değişiklik yok. Depremin verdiği acılarda da değişiklik yok ne yazık ki!

Dünyada bu yıl yaşanan 6.5'in üzerinde 20 depremde toplam 13 insan öldü, Elazığ depremindeki gibi en çok ölüm Türkiye'de yaşandı. Elbette bu durum fazla şaşırtıcı değil. Çünkü 1999 depreminden sonra şehirler depreme hazırlanmadı. Geçteğimiz hafta bir gazeteci açıkladı; İstanbul'da hangi binanın yıkılacağı, hangi yolun çökeceğini devlet biliyor. Yapılan şey deprem sonrasındaki kurtarma çalışmalarının iyileştirilmesi oldu.

Aslında bir uzman gerçeği açıkça söyledi: "Depremde yoksullar ölür (...) Siz hiç bir zenginin göçük altından çıkarıldığını duydunuz mu?"

AKP iktidarı, depreme hazırlığı "kentsel dönüşüm"e çevirdi. Kentsel dönüşüm, inşaat şirketlerinin, müteahhitlerin yani iktidarı en fazla destekleyen patronların en yüksek kâr amacıyla, eskilerin yerine daha fazla daireli, yani daha yüksek binalar dikmesi demek. İşin içine kâr girdiğinde gerekli önemler alınamıyor.

İzmir'de güya yeni yönetmeliklere uygun ya da kentsel dönüşüm kapsamında yapılan birçok bina hasarlı, oturulamaz hale geldi. Üstelik bu konutlar daha yüksek fiyata satıldı. İnsanlar, güvenli ev almak için fedakarlık yaptılar. Üstelik İzmir, aralıklarla değil, sürekli deprem olan bir bölgede.

Sadece konutlar değil, her zaman olduğu gibi hastane, adliye, okul gibi sadece çalışanların değil halkın kullandığı, her zaman kalabalık kamu binaları da hasarlı.

İnşaat şirketleri, bu iktidar döneminde kayırıldı; devletten çok iş aldılar, palazlandılar; onlara ayrıcalıklar, öncelikler tanındı. Kurallara uygun iş yapsalar bile çok para kazandılar. Ancak güçlerini kuralsızlığı yaygınlaştırmak, böylece kârı daha da arttırmak için kullandılar. AKP ve Erdoğan, iktadarda kalmakta zorlandıkça devlet siparişleriyle kâr kapılarını sonuna dek açtığı patronlardan daha fazla destek istedi. Bunların başındaki inşaat sektörünün patronları, Erdoğan'a daha sıkı sarıldı ve karşılığında kural, yasa, yönetmelik tanımaz oldular. Kendi kasalarını her durumda dayatıyorlar. İşte böylece "depreme hazırlık" kısa bir sürede "kentsel dönüşüm" haline geldi. Patronlara kâr getirmeyen hiçbir inşaat dönüşemez oldu.

İzmir'e giden muhalefet partileri, insanların acılarını paylaşıyor sonra da sözü iktidarın yanlışlarına getiriyor. Ancak hiçbiri yanlışları yapan iktidara; tüm kâr düzenini ayakta tutan, destekleyen, arkasında durmasının karşılığını dayatan patronlardan söz etmiyor.

Patronlar kurallara uygun yapılar yaptığında belediye veya kamu görevlileri ruhsat mı vermiyor? Patronlar kurallara uygun iş yaptığında sorun mu yaşıyor? Gerçek tam aksine; patronlar kuralları hiçe sayıyor ve üstü örtülmesi için baskı yapıyor, avanta dağıtıyor, adam ayartıyor. Çoğu zaman da işine geleni, kanun ya da kural haline getirtiyor.

İşte sorun burada, her zaman kârın öncelikli olduğu, ihtiyaçların, önlemlerin arka planda kaldığı kâr düzeninde. Esas değişmesi gereken de budur. (01.11.20)

Okullar hangi ölçütlere göre açıldı?

Salgın nedeniyle çok önemli olan bu sorunun cevabını hiç kimse, hatta Bilim Kurulundakiler bile bilmiyor. Milli Eğitim Bakanının en ufak fikri bile yok.

Okullar, salgının yükselişi nedeniyle kapatılmıştı. Bugün kapatıldığı dönemle kıyaslanmayacak kadar fazla yükselişe rağmen kademe kademe açılıyor. Emir, çok yukarıdan geliyor, o kadar yukarı ki kimse tek kelime edemiyor!

MEB, okullarda uygulanacak Covid-19 yönetmeliği yayınladı. Bu yönetmeliğe göre bir sınıfta iki hafta üst üste hasta öğrenci tespit edilirse o sınıf öğrencileri iki hafta tatil ediliyor. Öğretmen hastaneye gidip hastalık raporu almamışsa, maske takıp diğer sınıflardaki derslerine devam ediyor.

Bu düzenleme, salgına karşı en ileri tedbir. Okulun kapatılmasına ilişkin ya da hangi düzeye kadar açık kalacağına ilişkin tek cümle yok. Buradan da toplumsal baskı olmadıkça, veliler çocuklarını gönderdiği sürece okuların açık kalacağı anlaşılıyor.

Öncelikle eğitim emekçilerini zor koşullar bekliyor. Eskiden sağlık bakanlığı, grip için antibiyotik kullanmamak gerektiğini, dinlenme ile geceğini duyururdu. Gribin adeta meslek hastalığı olduğu öğretmenler hiç dinlendirilmezdi. Covid için aynı durum yaşanıyor.

Çoğu okulda ikili eğitim vardı, sınıf mevcudu 30-40'ın üzerindeydi. Yönetmelikte sınıfların 15'te tutulması sadece "öneriliyor". Bu durumda örneğin İstanbul'da bazı okulların kapasitesini karşılamak için üç okul daha yapmak gerek. Oysa bu yıl neredeyse hiç okul yapılmadı, derslik açılmadı. Bakanlık parayı, okul açılmayacakmış gibi EBA sistemini geliştirmeye harcadı. Şimdi okullar açılıyor.

Salgın tedbirlerinin bir kısmı temizlikle ilgili. Okula girişte maske, mesafe, temizlik kontrolü, HES kodu gibi düzenlemeler var. Ancak bunlar ilk hafta uygulandı, sonra buhar oldu. Çünkü okulların fiziki koşulları, çalışan sayısı, çalışanların eğitimi, hiçbir şey bunu sürdürmeye uygun değil. Koşullar değiştirilmeden, sonuçların değişmesi bekleniyor. Sonuç değişmediğinde de öğretmen ve öğrenciler suçlanıp sorumluluktan kurtulunuyor. İşte okullar bu ölçütlere göre açılıyor. (02.11.2010)

Siyasi partiler arasındaki kavga, krizin yansıması

İYİ Parti içinde başlayan tartışma, CHP'de İnce'nin başlattığı hareket, önümüzdeki dönemde burjuvaziye kimin hizmet edeceğine ilişkin olarak verilen kavganın bir aşaması.

Kitleler arasında desteği düşmeye başlayan AKP, yine de en şanslı olmayı sürdürüyor. AKP için daha önemlisi, onu destekleyen burjuvazi ile küçük burjuvazi ve onların etki alanındaki emekçiler arasındaki desteğin sürmesidir. Çünkü iktidar aracılığıyla kendi düzeylerinde kazandıklarını, vurgunlarını sürdürmek istiyorlar. AKP, yukarıdan aşağıya, her düzeye uygun tam bir rant, avanta dağıtma, peşkeş çekme şirketi gibi çalışıyor.

İşçi sınıfının ürettiği, var ettiği her şeyi yağmalayarak; işçi sınıfının yaşamını kötüleştiren vergileri, kesintileri kullanarak kasalarını doldurdular. Oturdukları koltukları kendi çıkarları için kullandılar. İşte bu yağma ve talan, son yıllarda daha fazla ortaya çıkıyor. Hatta eski AKP'lilerin bile dili çözüldü.

Bu nedenle AKP'nin yolsuzluklarının konuşulması yerine muhalif partilere gündem olması isteniyor. Her gün bir tartışma başlatılıyor. Elbette bunda, İYİ Parti örneğinde olduğu gibi kendisine söz verilen il başkanlığını alamadığı için partisine çamur atan bencil siyasetçilerin payı da var. İşte iktidara aday olan, halkın sorunlarını sözde çözecek olan siyasetçiler böyle. AKP'ye güveni yıkıldığı halde başka partiye güvenmeyenler sonuna kadar haklı.

İktidar değişse bile düzen aynı kalacak. Cumhurbaşkanlığı sistemi geldi, ne değişti? Geriye dönülmesini vaat edenler, işçi sınıfına daha demokratik bir toplum önermiyor. Koltukların nasıl paylaşılacağı anlatılıyor.

Patronların düzeninin hizmetindeki partiler, kendi aralarında ya da birbirleriyle yaptıkları tartışmaların çok önemli olduğu fikrini oluşturmaya çabalıyor. Laflarının arasına demokrasi, refah gibi kelimeler ekliyorlar; bunlar bizi yanıltmasın. (03.11.20)

Uluslararası Gündem

ABD

Tüm gazeteler ve haberler seçimlere odaklandı. Yeni başkan demokrat partili mi olacak yoksa cumhuriyetçi partili mi olacak?

Peki 3 Kasım'daki seçimlerden sonra bir mucize gerçekleşecek mi? Cevap: hayır.

Virüs salgını bitecek mi? Milyonlarca insanın işsiz veya yarı zamanlı çalışmasının günlük hayatın bir parçası olduğu bu ekonomi düzelecek mi? İçinde bulunduğumuz durum öyle bi durum ki işçiler iki yakayı bir araya getirmek için işten işte koşturuyor, iki hatta üç işte birden çalışıyor. İşçilerin sadece çok az bir kısmının uzun soluklu bir istihdam güvencesi var. Bu sistem en basit insani ihtiyaçlar, sağlıklı bir yaşam, nitelikli sağlık hizmeti, yemek ve barınma gibi ihtiyaçlar konusunda bizi her gün yüzüstü bırakıyor. Bu koşullar seçimlerden sonra sihirli değnek değmiş gibi değişmeyecek.

Peki neden? Çünkü kim seçilirse seçilsin aynı kapitalist sınıf; banka sahipleri, özel askeri şirketler, gayrimenkul müteahhitleri, risk portföyü yöneticileri, petrol şirketleri, sigorta şirketleri, hastaneler ve ilaç şirketleri vb.nin sözü geçiyor olacak. İki parti de kamu sağlık sisteminin mümkün olmadığını çoktan dile getirdi. Joel Biden özel sigorta şirketlerini desteklediğini ifade etti. Trump sadece kendisine ücretsiz hizmet eden helikopterler sağlayan sağlık sistemini destekliyor.

Birleşik devletler ekonomisi, ilkbahar başında Covid-19 salgınıyla mücadelede beceriksizce gerçekleştirilen işyerlerini kapatma kararından fena bir darbe yedi. Peki 8 ay sonra, salgının çok daha ileri bir seviyeye ulaştığı bugünler için herhangi bir hazırlık yapıldı mı

Tabi ki hiçbir şey yapılmadı. Siyasi iktidarı ellerinde tutanlar ve onların Wall Street'teki efendilerinin tek derdi salgının kar oranları üzerindeki finansal etkileriydi. Ekonominin ilk darbenin şokundan sonra kendi kendine ayağa kalkacağına inanıyormuş gibi yaptılar.

Bugün böyle olmadığını görüyoruz. Salgının sebep olduğu sözde geçici işsizlik kalıcı bir işsizliğe dönüştü. Virüsten önceki Ekim ayında bile milyonlarca işçi kendilerini kalıcı bir şekilde işsizliğin beklediğini gördüler. Resmi istatistik kurumları haftalarca işsizliğin oranının düzeldiğini ispatlamaya çalışsa da gerçeği hepimiz görüyoruz. Salgının başındaki istihdamın yarısına bile ulaşmış değiliz. İşlerini kalıcı şekilde kaybedenlerin işe alınması bir yana, salgından öncesine kıyasla iki kat olacak şekilde iş kaybı mevcut. Bu nasıl bir düzelme?

İşsizlik, hastalık ve ölümle geçen bu sekiz ay işçi sınıfı için bir felaketten başkası değil. Milyarlarca dolar değerindeki kurtarma paketlerinin hepsi patronlar için harcandı. Onlar da parayı önce istiflediler sonra hissedarlarına akıttılar. Küçük-orta işyerleri ve yeni işletmelerin işçilerinin dibe sürüklenmesi umurlarında mıydı? Hayır.

İşçi sınıfı uçurumun kenarında sallanıyor. Ve Obama'nın yürürlüğe koyduğu, sağlık sigorta kapsamını genişleten ödenekler ve işsizlik yardım paketlerindeki para suyunu çekiyor. Peki başkanlık seçimleri adayları bu sırada ne yapıyor?

Tek yaptıkları seçimi kazanmaya çalışmak. Krizi başıboş bırakmış haldeler. Ne de olsa kaybedenin döneceği yer malikanesi ve golf klubü. Seçimde adaylığını gösterenlerin neredeyse hepsi milyoner.

İşçi sınıfı ayağa kalkmalı ve hasta olsun olmasın mücadele etmeli. Kendi sınıfının liderliğinde, kapitalizmden kurtulmayı planlayan bir programın ışığında yeni bir düzen yaratmalı. İşçi sınıfının kendi gibi işçi olan liderlere ihtiyacı var; milyonerler ya da yozlaşmış siyasetçilere değil. Ancak Amerikan rüyası dedikleri şeyin aslında bir Amerikan kabusu olduğunu bilenler işçi sınıfını temsil edebilir.

İki ayrı eyalette işçilerin kendi partilerine ihtiyaçları olduğunu belirten görüşe sahip adaylar var. Bu partiler Michigan ve Maryland'den İşçi Sınıfı partileri.

İşçiler ayağa kalkıp mücadele ettiklerinde kendi siyasi programlarını uygulayan kendi kitlesel örgütlerini kurabilirler. Bu tarihte birçok kez gerçekleşti. Yine yapabiliriz. (26.10.20)

KKTC'deki ilk tur Cumhurbaşkanlığı seçimi 198 bin 867 seçmenin %56.06'sının katılımıyla gerçekleşti. AKP iktidarı ve Erdoğan önce, Cumhurbaşkanı Akıncı'nın adaylığını çekmesi için onu tehdit etti. Başarılı olamayınca, desteklediği sağcı UBP (Ulusal Birlik Partisi) adayı başbakan Ersin Tatar'ın ilk turdan %50'nin üzerinde oy alarak seçileceği havası estirildi. Ancak "evdeki hesap çarşıya uymadı" ve AKP hükümetinin tüm müdahalesine rağmen Ersin Tatar ilk turda birinci gelmiş olsa da %32.34 oy aldı.18 Ekim'de ikinci tur yapıldı.

11 Ekim ilk tur sonuçları

Seçime katılan 11 adaydan en yüksek oy alanlar sırasıyla şöyle:

Ersin Tatar (UBP adayı):%32.34
Mustafa Akıncı (Bağımsız aday): %29.84
Tufan Erhürman (CTP, Cumhuriyetçi Türk Partisi, eski Stalinci parti): %21.67
Rauf Denktaş'ın oğlu Serdar Denktaş: %4.2

18 Ekim ikinci tur

Birinci turda üçüncü gelen CTP adayının, Mustafa Akıncı'yı destekleyeceğini duyurması üzerine kamuoyu yoklamalarında Akıncı'nın yeniden Cumhurbaşkanı seçileceğine kesin gözle bakılıyordu. Bu durum AKP hükümeti ve Erdoğan'ı çok rahatsız etti, hemen harekete geçildi; medyadaki hakimiyetlerini kullanarak Akıncı karşıtı büyük kampanya yürütüldü. Geçen yıl sonunda açılan ve Türkiye'den Kıbrıs'a su götüren deniz altı boruları patlamıştı. 9 ay geçmesine ve yaz aylarında çok büyük ihtiyaç olmasına rağmen, o güne kadar tamir edmeyen borular hemen onarıldı. Ardından büyük bir şov ile kapalı Maraş bölgesinin artık KKTC'nin emrindeymiş gibi gösterilerek şovlar yapılarak basına yansıtıldı. Aslında Maraş, kullanıma açılmadı ve anlaşma yapılmadan da açılamaz çünkü AB, Türkiye'ye büyük yaptırımlar uygular! Elbette AKP'nin, seçim öncesindeki "büyük miktarlarda doğal gaz bulduk" numarasını, Akdeniz'de Kıbrıs'ın haklarını savunma naralarını eklemek gerek. Hepsinden önemlisi, sıfırlanan KKTC ekonomisi artık memur maaşlarını bile ödeyemeyecek duruma düştüğü için Türkiye'den gelen parayı bekliyordu. Ve tam ikinci tur arifesinde Türkiye'den 117 milyon TL geldi!

Yani AKP iktidarı tüm olanaklarını seferber ederek Mustafa Akıncı'nın yeniden Cumhurbaşkanı olmasını engelledi. Kendine bağımlı olan Ersin Tatar'ın seçilmesini sağladı. Sonuçlar bunu gösteriyor. Örneğin ikinci turda İskele kentinde Tatar 9.343; Akıncı 3.855 oy aldı. Aradaki fark 5.482 oy. Genelde Tatar 67 bin 322 oy, Akıncı ise 62 bin 910 ol aldı; aradaki fark 4.412 oydur. Yani Tatar, İskele'de Türkiye kökenli oyların seferber edilmesiyle garantilendi!

Kıbrıs'taki toplum yapısını değiştirme stratejisi

Kıbrıs Türk halkının yapısını değiştirme siyaseti, 1974 sonrasına dayanıyor. Gerici Denktaş rejimi, o zaman Ecevit ile koalisyon hükümeti kuran Erbakan'ın Saadet Partisi ile sıkı işbirliğine girip özellikle Saadet Partisi çevrelerinden yoksul ama gerici ve yobaz aile ve kişileri KKTC'ye yerleştirdi ve onlara kısa sürede KKTC vatandaşlığı verildi. Böylece istenen amaca ulaşıldı. Örneğin son seçimde toplam 200 bin civarındaki seçmenlerin 120 bini Türkiye kökenli. Söylenenlere göre 18 Kasım ikinci tur seçimlerinde, birinci turda seçime katılmayan binlerce yoksulun oyu 3.000 TL verilerek satın alınmış ve istenen fark elde edilmiş! Büyük ihtimalle doğrudur.

Ancak bu durum, Kıbrıslı sol partilerin yanlış siyasetlerini de ortaya koyuyor. Çünkü gerek CTP gerek TKP (şimdi TKP ikiye bölündü) KKTC vatandaşlığına geçen Türkiye kökenli insanları hor görüp Türkiye halkının değil, hükümetinin uyguladığı siyasete tepki gösterdiği için yoksulları kendilerine çekecek, kazanacak bir siyaset uygulamıyor. AKP hükümeti ve Erdoğan, bu yanlış siyaseti koz olarak kullanıp Türkiye'de kitlelere karşı uyguladığı sömürü ve gericilik düzenini, bu KKTC'de uyguluyor. Şimdi de yeni seçilen AKP taraftarı Ersin Tatar ile bunu uygulamaya daha yoğun devam edecekler. Özcesi, bazı çevrelerin dediği gibi "KKTC resmen Türkiye'nin 82'inci vilayeti" olmaya aday.

KKTC'de tek yol, Kıbrıs kökenli ve Türkiye kökenli ayırımı yapmadan, işçi sınıfının devrimci siyaseti temellerinde hareket etmektir. (02.11.2020)

Birleşmiş Milletler

Rusya, Çin ve Suudi Arabistan da dahil olmak üzere on beş devletin BM İnsan Hakları Komitesi'ne seçilmesi öyle korkunç, kötü bir şaka ki Batı'daki bazı hükümetler bundan etkilenerek öfkelendi ve bu konuda medyada yankı uyandırdı.

Bu çevreler, Putin'in Rusya'sının kendi protesto göstericilerini şiddetle bastırmadığı zamanlarda önde gelen muhaliflerini zehirlemekte olduğunu hatırlattılar. Suudi Arabistan'ın Veliaht prensi konsolosluklarından birinde muhalif, başkaldıran bir gazeteciyi öldürtüp parçalattı. Suudi Arabistan, bir yandan Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri (ABD) tarafından sağlanan bombaları vasıtasıyla emperyalist güçlerce istenen bölgesel düzeni bozan bir isyana kalkışan Yemen halkını ezerken diğer yandan da kendi halkına, öncelikle de toplumun yarısını teşkil eden kadınlara feodal-dinci bir yasayı dayatıyor.

Ancak en kızgın çığlıklar ise Pekin'e karşı, özellikle de Sincan'daki (Xinjiang) Uygurların maruz bırakıldığı kader ve koşullar konusunda duyuluyor. Çin'in batısında yaşayan, Türkçe konuşan ve Arap-Müslüman olan halk, yirmi yılı aşkın bir süredir ulusal baskı ve şiddetin hedefi. Pekin rejimi onun bölgesel özelliklerini koruma isteğini küçük darbelerle ortadan kaldırmaya çalışıyor. Tibet'te yaptığı gibi yerli halkın Çin'de çoğunlukta olan Han etnik grubu göçmen akımına karışarak ortadan kalkmasını, böylece de sınır bölgelerinin sadakatini garantileyen bir göç sağlamaya çalışıyor. Pekin bu durumda, ülkenin en büyük petrol üreticisi olan ve rejimin üzerinde büyük hesaplar yaptığı yüksek beklentilerinin olduğu yeni bir İpek Yolu'nun batısına doğru zorunlu bir geçiş noktası olan Sincan'ın gelir kaynakları üzerindeki hakimiyetini güvence altına alıyor, garantiliyor.

İnsan haklarını savunan örgütlere göre, Çin'de yaşayan on beş milyondan fazla Uygur'dan üç milyonu yeniden eğitim kamplarından geçti ve bir milyonu da hala orada bulunuyor. Diğer milyonlarca kişi Çin'in başka yerlerine sürülüyor ve buralarda genellikle büyük Batılı firmalar için üretim yapan endüstriyel zindanlarda çalışmaya zorlanıyorlar. Sincan'da muhalifler toplu halde tutuklanıyor; bölgenin bağımsızlığını desteklediği iddia edilen kişiler, terörizm suçlamasıyla infaz (idam) ediliyor; zorla kısırlaştırma uygulanıyor; köylüler topraklarından sürülüyor ve yerlerine Han yerleşim yerleri oluşturuluyor. Çin rejimi, Uygurları toplu olarak öldürüyor.

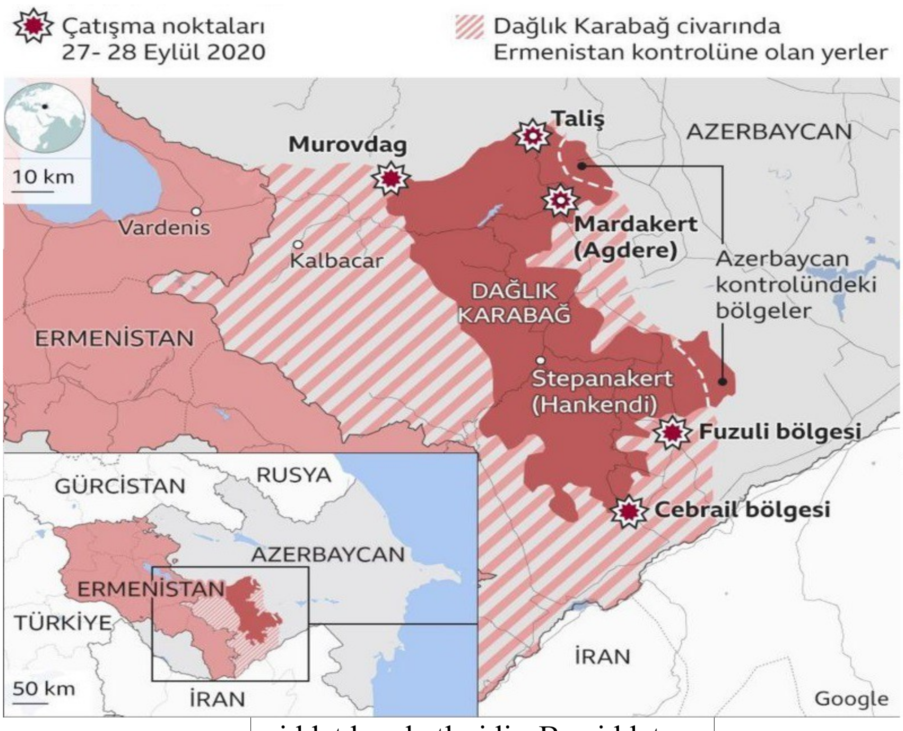
Bunu sadece Müslüman oldukları için yapmıyorlar çünkü bu insanların hepsi Müslüman değil. Yoksa Budist olan Tibetlileri de neden benzer bir cezalandırsın ki? Ulusal, dini ya da diğer azınlıklara baskı ve şiddet uygulamak baskı altına almak Çin'e özgü bir şey değil. Çoğu zaman sınıflı bir toplumda devlet, egemen sınıf veya etnik grubun düzenine boyun eğilmesini ister. Ve devlet, sömürülen sınıfları "ulusallık" zehriyle zehirleyerek bölmek için kendi azınlıklarına baskı ve şiddet uygulama yöntemini sık sık kullanır.

Liderleri Pekin'in kötü işleri konusunda kendilerinde öfkelenme hakkını bulan sözde demokratik ülkelere gelince, ikiyüzlü duruşları Batı ile Çin arasındaki ekonomik savaş ortamına dahil oluyor. ABD, Fransa ve İngiltere'nin sömürgeci geçmişleri ve günümüzdeki emperyalist uygulamaları onların adına konuşuyor. Onlar azınlıklara uygulanan baskı ve şiddetin veya yönetebilmek için bölme taktiklerinin profesyonel uygulayıcısıdır. Üstelik, ister Uygurlar, isterse çoğunluktaki Hanlar olsun ülkede resmi olarak sayıları 55 olan diğer irili ufaklı ulusun, işçi olduklarında daha iyi olmayan koşullarından, yüz milyonlarca Çinlinin çalışmaktan canlarının çıktığı korkunç koşullardan yararlananların belirgin bir biçimde sözde demokratik denilen ülkelerin mali ve ticari grupları olduğu ortaya çıkıyor.(14.10.20)

Dağlık Karabağ:
Halkların haklarının dönüşümü

Dağlık Karabağ (Yukarı Karabağ) savaşındaki ikinci ateşkese de 10 Ekim'deki ateşkeste olduğu gibi çok az saygı gösterildi. Kafkasya'da bulunan bu iki ülke, Azerbaycan ve Ermenistan, arasında otuz yıldan fazla bir süredir devam eden bu çatışma da söz konusu aynı nedenlerle gerçekleşti. Azerbaycan'ın liderleri, Sovyetler Birliği günlerinde kendilerine bağlı olan bu Ermeni bölgesinin ayrılması konusunu çözemediler. Ancak bu defa, bu bölgenin kontrolünü ele almak konusunda kendilerini güçlü hissediyorlar. Her halükârda, Başkan Aliyev ve yandaşları, top gürültülerinin kriz nedeniyle durumu kötüleşen halka krizi unutturmayı sağlayacağını umarak bunu anlatmaya çalışıyor. KGB'nin (siyasi polisin) eski başkanı olup daha sonra Brejnev ve Gorbaçov yönetimleri altında 1980'lerin sonunda Azeri milliyetçiliğini sömüren sözde komünist Azerbaycan Komünist Partisi'nin yöneticisi Aliyev Haydar'ın oğlu Aliyev İlham, Dağlık Karabağ'ı "Ermenisizleştirmek" isteyerek babasına layık bir evlat olduğunu gösteriyor. Aliyev, Azerbaycan Ermenilerine karşı "kendi cumhuriyeti" üzerindeki hakimiyetini sağlamak amacıyla pogromlar uyguladı.

(**Pogrom** : dini, etnik veya siyasi nedenlerle bir gruba karşı yapılan şiddet hareketleridir. Bu şiddet hareketleri genellikle evleri, işyerlerini veya ibadet yerlerini tahrip etmek, insanları dövmek, yaralamak, insanlara tecavüz etmek veya onları öldürmekten oluşur – *Vikipedi*-)

Tankları, insansız hava araçları (dronları), kara kuvvetleri askerleri ve paralı askerleriyle Azerbaycan'ı destekleyen başta Erdoğan olmak üzere Türk yöneticilere gelince, ülke içinde zayıflayan durumlarını güçlendirmek için dışardaki silah seslerine çok fazla ihtiyaç duyuyorlar.

Buna karşılık, Dağlık Karabağ'ın mafya liderleri kendi çıkarlarını ve adamlarını "kardeş cumhuriyet" Ermenistan'ın zirvesinde bulunanlara o kadar iyi dayattılar ki, bu onlara destek ve tabii diğer ülkeler dahil olsa da özellikle Rusya'dan, Çek Cumhuriyeti'nden ve Fransa'dan aldıkları silahları garantiledi.

Birçok yorumcu, bu bitmeyen savaşa dair bu savaşın kökeninde SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği) döneminde bu Ermeni bölgesini Türkçe konuşulan bir cumhuriyet bölgesi yapma kararının olduğunu ileri sürüyorlar. Sıkça olduğu gibi burada da gerçekler kolayca doğrulanabilecekken, anti-komünizmin üstü örtülmeye çalışılarak her şeyden bihaber, cahilce bir biçimde durum tartışılıyor.

Dağlık Karabağ, Ekim 1917 devriminden hemen sonra, kendisini Çarlığın 19. yüzyılda fethettiği bu Güney Kafkasya'daki Demokratik Transkafkasya Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak buldu. Bu

Devlet Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan'ı kapsıyordu. Bolşevizme düşman olan Dağlık Karabağ, Almanya'nın ve onun Türk müttefikinin, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise İngiltere ve ardından da Fransa'nın askeri koruması altına girdi.

Dağlık Karabağ onların koruması altında, Azeri bir vali edinme hakkına sahip oldu ve 1919 yılından itibaren de burada Ermenilere yönelik katliamlar başladı. Mart 1920 yılında Şuşi'de (Dağlık Karabağ) Ermeniler katledildi. Bu durum Ermenilerin askeri müdahalesine neden oldu. Aynı yıl, Fransız ve İngiliz emperyalizmleri Sevr Antlaşması ile Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp paylaştılar. Hüküm sürmek için bölmek yöntemini kullanan emperyalistler, yaşanılamaz koşullar yaratarak ve gelecekteki büyük kıyım ve cinayetlere yol açarak halkın bağrını deşercesine sınırlar çizdiler

Buna rağmen ve aynı zamanda da bu nedenle, 1920 yılında Azerbaycan ve Ermenistan'da, daha sonra da 1921 yılının başlarında Gürcistan'da sovyetler iktidarı kuruldu. Rusya'daki ve yerel bölgelerdeki Bolşevikler, bölgenin 1917 yılından sonraki örgütlenme biçimini yeniden ele alarak, Dağlık Karabağ bölgesi de dahil olmak üzere Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ı içine alan bir Transkafkasya Sovyet Cumhuriyeti kurmaya karar verdiler.

Bu onlara, yüzyıllardan beri aynı toprakları paylaşan halkların bulunduğu bu Kafkasya bölgesinde birleşik, demokratik, esnek, hiçbir sınırın bulunmadığı, idari sınırsızlığın olduğu ve burada hiçbir ulusun diğer uluslar üzerinde üstünlük kuramayacağı eşit haklara sahip bir yaşam çerçevesi sunmak anlamına geliyordu.

Bu durum kuşkusuz, katliamların ve yüzyıllardır süregelen çatışmaların tüm geçmişinin muazzam ağırlığını silemezdi. Hem bunu kim başarabilirdi ki? Ayrıca, bütün ulusal sorunları, özellikle Dünya savaşı ve ardından iç savaşla harap olmuş, devasa ve geri kalmış tek bir ülke bağlamında çözemezdi.

Lenin, Troçki ve yoldaşları; SSCB halklarının her birinin tek başına ve birlikte, uyumlu bir ulusal varoluşu yaşamalarını sağlamak için, toplumun genel düzeyinin insani, kültürel ve ekonomik planlarda devasa bir sıçrama yapması gerektiğini biliyorlardı. Bunun için ise, diğer ülkelerdeki devrimci güçlerin desteği ile devrimin ileri kapitalist ülkelere de yayılması gerekliydi. Ancak durum böyle olmadı.

SSCB tecrit edilmiş, yalıtılmış bir durumda kaldı ve karşı-devrimci bir bürokrasi burada iktidarı ele geçirerek her şeyi kendi botları altında ezdi. Stalin, 1936 yılında Moskova duruşmalarında Bolşevik Partisi'ni tasfiye etmeye hazırlanırken Transkafkasya Federasyonu'nu üç cumhuriyete bölerek tasfiye etti. Ve İkinci Dünya Savaşı sırasında da Çeçenler, Kırım Tatarları gibi bazı halkları sürgün edecek kadar ileri gitti.

Bu ve daha başka pek çok korkunç olaya rağmen SSCB'de yetmiş yıl boyunca en az yüz etnik grup barış içinde bir arada varolabildi. Ve bu bazılarının hoşuna gitmiyor ancak pogromlara ve katliamlara geri dönüşten SSCB sorumlu değil, aksine SSCB'nin rakip devletlere bölünmesi bu durumları yaratıyor.

Bu durumun oluşmasında, eski SSCB'yi yöneten haydut çetelerini silahlandıran Fransa gibi bazı sözde demokratik ülkelerin de payı var. (21.10.20)

Güncel... Güncel... Güncel...

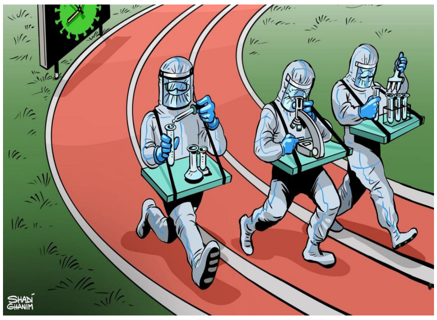
Covid-19 aşı yarışı: Kar peşindeki yarış

Bugün yerküresi ölçeğinde 42 aşı adayı; Covid'e karşı bir aşı bulup uygulamaya geçmek için, pazarı kapmak için büyük bir yarış içerisinde. İçlerinden en büyük laboratuvarlar yani Sanofi, Merck, Johnson&Johnson, GSK, Pfizer ve AstraZeneca gibileri aşı üretip pazara sürmek ve dolar, avro veya diğer para birimleriyle milyarları kazanma peşindeler.

Bu aşılar, pazara sürülmeden önce etkili olup olmadıklarını görebilmek için hayvanlar üzerine deneyler yapıldı. Ama bu yeterli olmadığı için bundan sonra farklı aşamalardan geçirilmeleri gerekiyor.

İlk önce bu aşı sınırlı sayıda insan üzerinde denenip aşının gerçekten bağışıklık sistemini geliştirip geliştirmediği ve zararlı olup olmadığı denenmelidir. İkinci aşamada yüzlerce insan, özellikle yaşlılar ve çocuklar üzerinde denenip zararlı olmadığı kadar etkili de olduğu incelenmelidir. Üstelik denenen her kişi üzerinde aynı şekilde etki edip etmediği incelenmeli. Ve son aşama olan üçüncü aşamada ise on binlerce kişi üzerinde denenip paralel olarak plasebo ile kıyaslanmalı yani aşı yapılmış gibi davranılıp yapılmayan insanlardaki etkiler izlenmeli. İşte birkaç yıllık süre gerektiren bu aşamalar sonunda gerçekleri ortaya koyabilir ve gerekli tıp merkezi yetkilileri tüm bunları değerlendirdikten sonra aşının gerçekten etkili olup olmadığına veya ne kadar zararlı olduğuna karar verip pazara sürme izni alabilir.

Ama her laboratuvar gerek hayvanlar gerek insanlar üzerinde yaptıkları klinik deneyler sonucu ortaya çıkan

deneyimleri ve kullandıkları yöntemleri sıkıca kendilerine saklayıp hiçbir denetime açmıyor. Tüm buluşlarını ve bildiklerini dünya ölçeğinde bir araya getirip ona göre çalışmalar yapmak yerine kendi aralarında feci bir rekabete girip her şeyden önce büyük kazançlar peşinde koşuyorlar. İnceleme safhaları kısaltılıyor, işlemler zaman kazanmak için gerektiği gibi yapılmıyor ve bu nedenle aşı gerekeni yerine getirmiyor. Sağlık yetkilileri halk sağlığının önemli olduğunu iddia edip salgına "çok kısa vadede çözüm getirme" gerekçesini ileri sürüp asıl gerekenleri yapmıyorlar. Çünkü asıl durum bu büyük laboratuvarlar arasında dönen ve aşıyı ilk bulanın elde edeceği büyük kazançlar için yapılan korkunç bir yarış.

Bu çılgınca rekabetin sonucu olarak da devasa miktarlarda paralar boşuna harcanıyor, elde edilen bilgiler ve tecrübeler paylaşılmıyor. Birçok hayat bu nedenle harcanıyor. Hatta dönen dolaplar yüzünden bazı insanlarda bulunacak aşılara karşı, hatta ve hatta genel olarak aşılanmaya karşı bir güvensizlik oluşabiliyor. Tabi ki tehlike aşılardan kaynaklanmıyor, bu çılgınca rekabet eden ve ticari sırlar arkasında dönen dolaplardan kaynaklanıyor. (23.10.2020)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.